

Chmelár: DEMOKRACIA JE MŔTVA. TREBA SA ZAČAŤ BRÁNIŤ!

- CZ24 News | 15. března 2022

SLOVENSKO: Tento autoritatívny režim porazíme iba tak, ak mu budeme nastavovať zrkadlo v tom, v čom zlyhal, pripomínať mu, čo nám vzal, žiadať od neho, čo slúbil – v ústave, v politických dokumentoch, v prejavoch. Zachránime sa iba tak, ak sa prestaneme báť a vyjdeme znova do ulíc, píše vo svojom článku publicista a politický analytik Eduard Chmelár.

V diskusiách, ktoré vediem s priateľmi i s vplyvnými ľuďmi, ktorých znepokojuje súčasný politický vývoj a čoraz dusnejšia spoločenská atmosféra, zaznieva spoločná obava, že táto postupná demontáž demokracie sa neskončila a že to bude už iba horšie. Padajú slová o narastajúcej perzekúcii, prechode do ilegality či dokonca o emigrácii, no všetci sme sa zhodli na jednom: je najvyšší čas zjednotiť všetky zvyšky demokratických síl a začať sa spoločnými silami brániť. Mnohí z vás sa už dva dni dožadujú, či sa vyjadrím ku komentáru Arpáda Soltésza s neostalinistickým názvom „Slovensko sa musí zbaviť zradcov“. Samozrejme, ten hanopis má už v rukách môj právnik, ale v prvom rade vám vysvetlím, prečo sa dnes vyjadrujem k týmto veciam naposledy.

Ak ma niekto hodí do jedného vreca s fašistami a napíše o mne, že som jedným z najprominentnejších podporovateľov masových vrahov a že podporujem genocídu a vojnové zločiny Ruska, nie je to len bezočivá ľahko vyvrátiteľná lož a prejav kognitívnej a morálnej neschopnosti rozlišovať. Je to *(za predpokladu, že ten človek netrpí zníženou funkciou štítnej žľazy s utlmeným duševným vývojom – jednoducho povedané kreténizmom)* známka maximálnej zlomyselnosti a zákernosti, ktorá vylučuje snahu o úprimné hľadanie pravdy. S takými ľuďmi nemá zmysel viesť polemiku, lebo oni sa už rozhodli, že vás z dialógu vylúčia a že vaše závery nebudú brať do úvahy ani za predpokladu, že by sa ukázali ako pravdivé. Ich totiž nezaujíma pravda, ich zaujíma iba vaše zničenie. Na uvedenom pamflete *(neplaťme si žánre, takto komentár nevyzerá)* totiž nie sú poburujúce klamstvá a urážky, ktoré sú bežnou súčasťou slovníka tohto veľmi zlostného autora. To, čo šokuje, je odstavec, v ktorom priamo vyzýva na ostrakizáciu konkrétnych ľudí zo spoločnosti: „Neposkytneme im žiadnu službu alebo tovar, ani žiadnu pomoc,“ zastrája sa tento podlý muž s výrazom zloducha z béčkového filmu, a pritom sa netají tým, že už roky volá po tom, že jeho názorovi oponenti nepatria do kaviarní a nikto by im nemal na Slovensku poskytnúť ani len zamestnanie...

I nejmenší finanční příspěvek velice pomáhá! Děkujeme!

CHCI PŘÍSPĚT

Tak toto, vážení, tu naposledy zaznelo pred sedemdesiatimi rokmi. Soltész to nazýva „*najúčinnnejším nástrojom na očistu spoločenstva, akým nás evolúcia vybavila*“, ale nemýľte sa – je to ten istý slovník, akým vrieskal na väzňov nacistický dozorca v Osvienčime, akým školil súdruhov bolševický politruk v

gulagu, je to rýdzo fašistická rétorika, ktorá je tomuto odpornému človeku, nazývajúcemu ľudské bytosti bežne šváby, čvarga, spodina, taká vlastná. Pretože Soltész pohŕda ľuďmi, nenávidí ich, čoho znakom je nielen jeho vykrivená tvár, ale najmä spôsob, akým o nich uvažuje. Sám má z toho zvláštny, ale zreteľný komplex, keď na jednej strane vyzýva na verejný lynč a na strane druhej dodá, že nesmieme stratiť svoju „ľudskosť“ (sic!), keď svojím slovníkom preráža morálny suterén a vzápätí povie, že nesmie klesnúť na našu úroveň, hoci je už dávno pod ňou, ale má potrebu sa uisťovať, že ten slaboch nie je on... Bolo by to zábavné, keby to nemalo také strašné dôsledky.

Budme preto ostražití. Toto nie je individuálny úlet, ale syndróm doby. Napokon, pod tento článok napísal svoj komentár veľvyslanec v Českej republike Rastislav Káčer, ktorý tieto praktiky nielenže podporil, ale doslova napísal: *„Takto to presne riešila ľudská spoločnosť odveky... Začať by mali médiá. Nepozývať a nedať im absolútne žiadny priestor.“* ...

Viete, čo je na týchto výrokoch najpozoruhodnejšie? Nie ich bezočivosť. Káčer ich opakuje minimálne od nelegálnej vojny v Iraku, ktorú ako vtedajší štátny tajomník ministerstva obrany vášnivo podporoval. Vtedy rovnako volal po tom, aby mňa, Jána Čarnogurského, Jana Kellera a ďalších vtedajších odporcov vojenskej agresie nepozývali do médií. Vtedy hovoril ako vojnový štváč, ktorý chcel z mocenskej pozície umlčať hlas mieru. Ale dnes robí prakticky to isté: usiluje sa potlačiť opozíciu a demokratickú diskusiu. Ibaže v súčasnosti si na to konečne našiel zámienku a vhodnú atmosféru. A v tomto kontexte treba chápať všetko, čo títo ľudia robia. Nikdy neboli demokrati, iba sluhovia amerického impéria, ktorých cieľom bolo potlačiť odpor.

Keď Martin Šimečka cituje prorocké slová Dominika Tatarku zo začiatku normalizácie - (*„Ocitli sme sa zas v babylonskom zajatí. V zajatí zmätenia jazykov. Zrada sa vydáva za vernosť, vernosť za zradu... Človeku zostáva rozum stáť, mechanizmus sa stáča do seba, aby neprepuklo šialenstvo, nerozletelo sa všetko na márne kusy. Musíme sa zachraňovať v malých spoločnostiach.“*) - nie je dosť inteligentný na to, aby pochopil ich význam a interpretuje ich prvoplánovo: vraj Tatarka nám tým chcel povedať, aby sme sa neupínali k Rusku... Keď počúvam takéto nezmysly, začínam veriť tomu, že Šimečka nedoštudoval nie preto, lebo bol synom disidenta, ale preto, lebo na to jednoducho nemal.... Prirodzene, význam slov Dominika Tatarku je hlbší, širší a hlavne nadčasový. Netýka sa konkrétnej krajiny, týka sa spôsobu myslenia, ktorý nás zachvátil rovnakým šialenstvom ako počas normalizácie a on to veľmi dobre vedel, lebo sám tomu podľahol - v päťdesiatych rokoch, kedy patril k najodpornejším prorežimovým autorom.

Keď mi esetácky Denník N vyčíta, že som sa vraj včera po zatknutí troch Slovákov a vyhostení troch Rusov obvinených zo špionáže „nezmohol ani na slovo“, je to neobyčajne úbohé. Ľudia, ktorí vedia, že som mal včera mimoriadne rodinné dôvody na stíšenie sa, poznajú dôvod, prečo som sa odmlčal a ja sa tu svojimi súkromnými vecami prezentovať nebudem. Ale aj keby sa v mojom osobnom živote nič nestalo, nechápem, čo s tou témou mám a čo ich je do toho, či som k nej niečo povedal. Už dva roky nie som politik, som súkromná osoba, nie som povinný vyjadrovať sa ku všetkému a je len a len mojou vecou, o čom píšem. Oni sa ma však boja viac ako aktívnych politikov, lebo na rozdiel od nich túto, ani žiadnu inú vojnu neschvaľujem, a preto ma nemôžu morálne poraziť. Naozaj sa dobre zabávam na ľudoch, ktorí prskajú jedovaté sliny, že už nikoho nezaujímam, hoci ma denne číta v priemere vyše stotisíc ľudí, rozhodne viac ako všetkých Soltészov, Havranov a iných jedovatých hejterov, ktorí sa živia osočovaním iných. Fakt vám tie trápne pokusy stoja za to? Ak áno, nie je potrebné, aby som viac na ne reagoval, pretože takéto pokrivené obrazy sa netýkajú mňa, sú iba vizitkou vášho charakteru a vašich metód. Nikdy im nešlo o hľadanie pravdy, ale o hľadanie nepriateľov. Vyjadrenie, že aj keď mi nejde po krku polícia, ešte viac vraj vyniká fakt, že som na strane nepriateľa, je nehoráznym osočovaním, ktoré je v rozpore nielen so skutočnosťou, ale aj s demokratickými pravidlami. Už to konečne pochopte: títo ľudia tu pod paranoidnou zámienkou vyhľadávajú agentov postupne demontujú demokraciu. Človek s iným názorom je pre nich zradca. To je naratív tých najhorších diktatúr, ktoré poznáme z 20. storočia. Nesmieme dopustiť, aby tu pod

rúšskom pokusov o škandalizáciu a obviňovanie protivníka z kolaborácie s nepriateľom bola zámerne dusená snaha o diskusiu a analýzu či už príčin vojny alebo jej širších geopolitických súvislostí. Je to veľmi priehľadná snaha tých skupín, ktoré sa zdiskreditovali dlhodobou podporou vojenských agresí, dokončiť to, čo začali – ostrakizovať všetky prúdy oponujúce ich v podstate kriminálnym zámerom dostať tento štát do priamej závislosti od USA.

Včera sme si pripomenuli smutné výročie vzniku totalitárneho Slovenského štátu, ktorého režim ostrakizoval ľudí presne s rovnakou nenávisťou, s akou to robí Soltész a jeho kumpáni. V nedeľu, keď vyšiel hanebný text „Slovensko sa musí zbaviť zradcov“, ktorého autor sa tým zaradil medzi pokračovateľov tradície komunistického Rudého práva, sme si zasa (ne)pripomenuli 45. výročie úmrtia profesora Jana Patočku, hlavného autora Charty 77. Skonal na mozgovú mŕtvicu v dôsledku vyčerpávajúcich mnohohodinových výsluchov na ŠtB. Patočka hlásal, že existujú veci, za ktoré stojí za to trpieť. A že slobodnými nás nerobí režim, ale naša vnútorná sila odolávať mocenskému útlaku. Proti komunistickému režimu sa nepostavil požiadavkami, za ktoré by bol ľahko diskreditovaný. Žiadal od neho iba to, aby dodržiaval záväzky, ku ktorým sa sám prihlásil. V tom je Charta 77 veľkou inšpiráciou aj pre dnešok.

Tento autoritatívny režim porazíme iba tak, ak mu budeme nastavovať zrkadlo v tom, v čom zlyhal, pripomínať mu, čo nám vzal, žiadať od neho, čo slúbil – v ústave, v politických dokumentoch, v prejavoch. Zachránime sa iba tak, ak sa prestaneme báť a vyjdeme znova do ulíc. Nezabúdajte: keď tisíce ľudí na námestiach dávali najavo svoju nespokojnosť, vládnuce kruhy pískali proti nenávisti a zobrali o dialóg. Keď dostali moc opäť pod svoju kontrolu, prestali sa pretvarovať, o dialóg stratili záujem a nenávisti chrlia za vedrá. Nedajte sa viac oklamať. Táto garnitúra s vami nechce viesť serióznú a partnerskú demokratickú diskusiu. Chcú vás umlčať, ušliapať, zastrašiť a zničiť. Nemyslia to s demokraciou vážne. Tam, kde s opozíciou nevedú dialóg, ale vojnu a kde sa ju nesnažia poraziť argumentmi, ale kriminalizáciou, je demokracia už dávno mŕtva. Je najvyšší čas začať sa brániť.

Sledujte nás na Telegramu: t.me/cz24news

ZDROJ: FB Eduard Chmelár / Infovojna